

Harmen en Peter

WEST
050

Het verhaal van Peter van der Kooi, stadsdeelbeheerder West en Harmen Postma, stedenbouwkundige:

Wij moeten meer achterover leunen

Peter: “Ze kwamen ongeveer een jaar geleden bij ons. Ze hadden ideeën tegen de overlast, bijvoorbeeld door Voermanhaven af te sluiten met een hek. Dat vonden we niet zo’n goed idee, het moest openbaar gebied blijven.”

Harmen: “En toen was het van ‘kunnen wij dan niet een stukje grond voor onze deur krijgen?’ Dit kan best kwaliteit aan het gebied toevoegen maar dan moet niet iedereen zomaar wat doen. Net als de hofjes in de stad moet dit een ruimte blijven waar je je te gast voelt, maar waar je wel doorheen kunt lopen. Daar hadden ze begrip voor. Ik zei dat het 1/3 privé en 2/3 openbaar moest zijn. Dan is er voldoende openbaar gebied, wandelaars kunnen elkaar makkelijk passeren en je houdt het gevoel van een kade. Of wij geen voorstel konden doen? Het is beter als jullie daar zelf over nadenken, zei ik. Ander is het toch van ‘daar heb je die gemeente weer’. Toen hebben ze zelf een architect in de arm genomen.”

Peter: “Wij stelden het kader, de architect kwam met opties en zij maakten de keus. En we hebben vanaf het begin gezegd: de gemeente heeft geen zak met geld klaarliggen. Toen zijn ze de financiën zelf gaan regelen, ze hebben ook zelf een aannemer en hovenier ingehuurd.”

Harmen: “Voor ieder huis komt een stalen plantenbak. Daar achter maakt ieder er zijn eigen plekje van. De een bloemen, de ander een tuinkabouter en de derde een schommelstoel. Geen schuttinkjes, dat wilden ze zelf ook niet. Die strook grond voor de huizen blijft van de gemeente. Daar gaan ze niet voor betalen, maar er is wel een beheerovereenkomst gesloten, zodat het blijft zoals we het met zijn allen bedacht hebben. Het wegschrappen van de asfaltlaag voor de huizen, betaalt de gemeente. De aankleding betalen zij.”

Peter: “Participatie van burgers heb je in allerlei gradaties. Van een telefoontje naar de gemeente dat het gras gemaaid moet worden tot bewoners die zelf met aannemers aan de slag gaan, zoals in Voermanhaven. Ik denk dat ik de voorzitter en vice-voorzitter van hun buurtvereniging zo’n vier, vijf keer gesproken heb, twee jonge enthousiaste mannen. Bevlogen, met een goede kijk op de zaak en met veel contact met hun buurtgenoten.”

Harmen: “Wij moeten meer achterover leunen als gemeente. De bewoners komen met ideeën, wij geven randvoorwaarden aan, maar de bewoners moeten het gaan doen.”

Peter: “We krijgen ook wel eens voorstellen waarvan we denken: bewoners kijk uit. Ik moet ze dat duidelijk maken, zonder ze het initiatief uit handen te slaan. Niet alles kan. Het advies dat ik altijd geef is ‘overleg eerst met de bewoners die er last van krijgen, of wier uitzicht gaat veranderen. Als jij hier woont en je wilt daar iets, dan moet je de mensen die daar wonen meekrijgen.”